

Am pus sofa la fereastră...

Mihai Eminescu

Am pus sofa la fereastră -
Luna trece blondă-tristă,
Stele curg strălucitoare -
Mândra capu-n mâni și-ascunde.

Și-apoi și-l ascunde-n perne,
Într-un colț al sofei roșii;
Aurul moale se desface,
Curge pe grumazul alb.

Și de ce-și ascunde fața
Dulce, jună, fericită, -
Oh, ar vrea să râdă de bucurie
Fără ca s-o văd și eu.

Luna-n patul ei de nour
Albi, s-ascunde să se culce,
Păru-n cap eu i-l încaier
Și-i sărut mânuța dulce.

Stele curg încet la vale,
Aerul moale scânteiază
Și ea ochii plini de lacrimi
Și-i închide și visează.

De-umăr alb îmi reazim fruntea,
Zic puțin și mult privesc,
Inima în mine crește
De un dor supraceresc.

Tremură talia dulce
Strâns de brațul meu cuprinsă,
Ea se apără, îmi cuprinde
Gâtul - mă sărută, râde.

Și nimica nu mai zice.
E atât de fericită -
Sunt atât de fericit!
Luna trece liniștită.